

Λόγος περιπάτου

Στὴ φωτισμένη ὑπὸ γωνία Ἀκρόπολι
Ζηλεύω τὶς σκιὰς ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς γωνιές.

Κουλουριασμένα ζευγαράκια.
Σκοτάδι μὲ σκοτάδι σμίγει στὴν περιμετρικὴ.

Ἄπ' τὴν Ἑρμοῦ πρὸς τὸ Μοναστηράκι
Ἀνάμεσα στὴν τσίχνα καὶ τὴν προσμονή

Τῆς μέθης ἀπὸ τὰ πρόστυχα κρασιὰ
Ζηλεύω ὅ,τι παρακάμπτω μέχρι τὸ Θησεῖο

Μαζὶ καὶ τ' Ἀναφιώτικα,
Ἐγὼ ἕνας ζωγραφιώτης

Ποῦ πρέπει νὰ γυρίσω σπίτι μου
Μακριὰ ἀπὸ τὰ θαύματα αὐτῆς

Τῆς προχωρημένης νύχτας τοῦ χειμῶνα.
Ἀνηφορίζοντας τὴν ἔρημη Ἀρεοπαγίτου

Στὴν κορυφὴ τῆς μὲ παρηγορεῖ
Τὸ φωτισμένο στὴν ἀφετηρία του

Τελευταῖο λεωφορεῖο.
Κατάπληκτος ποῦ δὲν τοῦ εἶχα δώσει

Ποτὲ τὴ σημασία ποῦ τοῦ ἔπρεπε
Καθὼς πάντα τὸ ἔπαιρνα

Ἀπὸ ἐνδιάμεσές του στάσεις.
Τόσα χρόνια, μιὰ νέα, ἀκόμη, στὸ μυαλό μου

Λεωφορειακὴ γραμμὴ.
Ζωγράφου-Ἀκρόπολη. Ἀκρόπολη-Ζωγράφου.

Κι ἐγὼ ποὺ ἄλλα τόσα χρόνια
Σκάβω στὸ σπίτι μου

Νὰ βρῶ τὴν περασμένη μου ζωὴ,
Ἔτσι ποὺ ἀρχαιολόγος τῆς κατάντησα,

Τώρα ἔχω ἓνα λόγο παραπάνω
Νὰ κατεβαίνω πιὸ συχνὰ ἐκεῖ

Ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐρωτεύονται
Οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάμνησή τους.

Καὶ τί ἔναι οἱ ἄνθρωποι, ἂν ὄχι
Κληρονόμοι τῆς νοσταλγίας τῶν προγόνων τους

Καθὼς ἀπολαμβάνουν ἓναν περίπατο
Ὅλοι μαζί, στὴν ἀρχαία ἀγορά,

Ἀλλὰ ταυτόχρονα αἰωροῦνται, περιστρέφονται
Καθὼς καὶ στὸ νεόκτιστο σπίτι τους, μόνου

Πάνω ἀπ' τὸν τάφο του ὁ καθένας
Μέχρι νὰ πάει στὸν πάτο

Καὶ νὰ περιμένει μέχρι τὴν ἐκταφὴ
Ἡ τὴν ἀνασκαφὴ, γιὰ νὰ κυλήσει παρακάτω

Στήν άβυσσο, ποῦ ἴσως κᾶν
Κι αὐτὴ νὰ μὴν ὑπάρχει.

Ἴσως γι' αὐτὸ κι ἐγώ, σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ διαδρομὴ
Ζωγράφου-Ἀκρόπολη. Ἀκρόπολη-Ζωγράφου,

Ὅταν ἀποβιβάζομαι
Νὰ μὴν ξέρω ποῦ βρίσκομαι καὶ που πατάω.

Ἐτεροφυχία

Ἀναπολῶ, ὅπως
Ὅλοι οἱ ἡλικιωμένοι,
Τὴν πρώτη νιότη μου.
Κι ἔτοιμος εἶμαι πιὸ πολὺ
Ἀπ' τὸ Μεφιστοφελῆ
Στὸ διάβολό μου
Νὰ προστρέξω.
Ἄρχει,
Ὅταν τὴ νιότη ξαναδῶ,
Ὁ διάβολος νὰ μὴν εἶναι ἐδῶ.
Καὶ πιὸ πολὺ
Νὰ μὴν εἶναι ἐκεῖ.

Ἐκεῖ εἶναι ἐκείνη
Ὅμορφη, ἀθώα περιστερὰ
Γεμάτη αἰδῶ
Νωρὶς ποὺ τὴν ἀδειάζει καθ' ὁδὸν
Καὶ τὴν ἀντικαθιστᾷ μ' αἰδημοσύνη.
Ἐδῶ εἶμ' ἐγὼ
Ποὺ ἔχω πρόχειρες
Κι ἄλλες κατὰ νοῦ
Νέες κι ὠραῖες
Ποὺ ἀντικαθιστοῦν ἐκείνη
Κι ἴδια ξανά μὲ συγκινοῦν.
Ἄφιλες μὲ φιλοῦνε

Κι άφυλες τὶς φιλῶ.
Σὰ νὰ μὴ μεγαλῶνω ἐγώ,
Ὅσες γενιές τους
Κι ἂν θυμοῦμαι,
Πάντα ἢ ἴδια ιδέα
Μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό.
Σὰ μαῦρο περιστέρι
Τὸ ἴδιο μήνυμα μοῦ μεταφέρει
Ὅτι ὁ διάβολος ζήτησε
Τὴν ψυχὴ μου γι' ἀμοιβή του
Γιατὶ σ' ἐκεῖνες
Εἶχε πουλήσει τὴ δική του.